

Το ΑΚΕΛ ζητάει ... θυσίες

του Γιάννη Μηλιού

«Αυτή η λύση [σ.σ. της εξόδου από το ευρώ] είναι μια επίσης επώδυνη επιλογή. Οι αναμενόμενες συνέπειές της δημιουργούν την ανάγκη μέγιστης λαϊκής στήριξης και απαιτούν θυσίες».

Θέση 6 της απόφασης της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ, 29/4/2013

Η κεντρική επιτροπή του ΑΚΕΛ αποφάσισε προχθές να προτείνει την έξοδο της Κύπρου από το ευρώ. Οι συντάκτες του μονοσέλιδου κειμένου της απόφασης επαναλαμβάνουν τρεις(!) φορές ότι η απόφαση αυτή είναι αποτέλεσμα «επιστημονικής μελέτης». Δεν ανακοινώνουν όμως τα επιχειρήματα αυτής της μελέτης. Οι εργαζόμενες και λαϊκές τάξεις στην Κύπρο που αγωνιούν για το μέλλον τους διαβάζουν ότι η εναλλακτική λύση που τους προτείνει το κόμμα τους είναι και πάλι ... θυσίες. Ποια είναι λοιπόν η διαφορά της τωρινής πολιτικής του ΑΚΕΛ από την πολιτική του κάθε μνημονιακού Αναστασιάδη; Οι εργαζόμενοι και άνεργοι της Κύπρου δεν μπορούν να βρουν την απάντηση σ' αυτό το ερώτημα διαβάζοντας τη συνέχεια της απόφασης της Κ.Ε. Διαβάζουν ότι η στρατηγική αυτή είναι «σοβαρή», ότι δίνει προοπτική «ανάπτυξης» σε ένα άδηλο μέλλον. Η «ανάπτυξη»¹ παρουσιάζεται σαν κάτι ουδέτερα καλό. Τα ερωτήματα των εργαζομένων και των ανέργων σχετικά με το μισθό τους, τις θέσεις εργασίας τους, τη συνοχή της κυπριακής κοινωνίας μένουν αναπάντητα. Εκείνο που προέχει για την Κ.Ε. είναι να διαπραγματευθεί η Κύπρος με την Ευρωπαϊκή Ένωση για μια «συντεταγμένη έξοδο». Ποιο είναι το επίδικο αυτής της διαπραγμάτευσης; Πρέπει να σταματήσει η λιτότητα; Πρέπει να ακολουθείται πολιτική για το ξεπέραςμα της κρίσης υπέρ του κόσμου της εργασίας και σε βάρος του κεφαλαίου και όλων όσων κερδοσκόπησαν εκμεταλλευόμενοι το off-shore καθεστώς και την ανύπαρκτη φορολογία του μεγάλου πλούτου; Καμία απάντηση από το ΑΚΕΛ.

Δυστυχώς η ανακοίνωση της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ δείχνει δύο πράγματα. Το ένα είναι ότι το κόμμα, ακριβώς λόγω της διαχρονικής του στάσης σχετικά με τα επίδικα που αναφέραμε, βρίσκεται σε δυσχερή θέση. Αυτό όμως είναι το έλασσον ζήτημα. Το μείζον είναι ότι το ΑΚΕΛ δεν δείχνει τη διάθεση να αντιπαρατεθεί ουσιαστικά στο νεοφιλελευθερισμό. Η πρόταση για έξοδο από το ευρώ, αυτή καθ' αυτή σημαίνει ότι προσδοκάται η αναβάθμιση της ανταγωνιστικής θέσης του κυπριακού κεφαλαίου μέσω της υποτίμησης του νομίσματος. Η υποτίμηση του νομίσματος, όπως πολλές φορές έχω εξηγήσει, είναι ταυτόχρονα υποτίμηση της τιμής της εργασιακής δύναμης. Το καλάθι των προϊόντων που χρειάζεται η εργαζόμενη για να ζήσει, ο μισθός της, θα μειωθεί μέσω της νομισματικής υποτίμησης. Θα ακριβύνουν γι' αυτήν και τα εισαγόμενα προϊόντα (θα γίνουν απλησίαστα) και τα εγχώρια, λόγω του ότι τα ενδιάμεσα κεφαλαιουχικά αγαθά που απαιτούνται για την παραγωγή των εγχώριων προϊόντων είναι επίσης εισαγόμενα. Αυτή η υποτίμηση μισθού που συνεπάγεται η νομισματική υποτίμηση θα έρθει να προστεθεί στην ήδη υπάρχουσα υποτίμηση λόγω των μνημονίων. Ταυτόχρονα τα ιδιωτικά χρέη θα εκτοξευθούν με αποτέλεσμα μεγάλο αριθμό χρεοκοπιών μικρομεσαίων επιχειρήσεων. Από τη νομισματική υποτίμηση θα κερδίσουν άμεσα μόνο ορισμένες μερίδες του κεφαλαίου. Από τους εργαζόμενους ζητούνται και πάλι θυσίες, και άλλες θυσίες στο όνομα της «εθνικής ενότητας», και

¹ Δες το άρθρο μου Η «ανάπτυξη» των Μνημονίων και η απάντηση του ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ, <http://www.avgi.gr/article/246040/i->

με καρότο μια «ανάπτυξη» που μπορεί να έρθει (αλλά μπορεί και όχι) μετά από αρκετά χρόνια.

Το ΑΚΕΛ και κάθε κόμμα της Αριστεράς στην Ευρώπη έχει δύο δρόμους να επιλέξει. Ή να ευνοήσει την εθνικοποίηση του ανταγωνισμού ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις για το ποιος θα πληρώσει την κρίση, ή να υπερασπιστεί τα συμφέροντα των εργαζόμενων σε συμμαχία με τους εργαζόμενους στις άλλες χώρες της ΕΕ ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό. Στον ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ έχουμε αποφασίσει τι θέλουμε.